

strækkelig langt nede, og trække sit Forslag tilbage. Men dette bør ogsaa ske, fordi det vilde være en topmaalt Illoyalitet mod vore nordiske Broderlande, først og fremmest Sverige, om vi gjorde vort Land værgeløst, gjorde det til Ingenmandsland, gjorde det fristende af Fremstød saavel fra Syd som fra Øst. Vi vilde derved baade ødelægge os selv og vanskeliggøre Forholdene for Sverige, som jo ogsaa ligger ved Indløbet til Østersøen, hvortil der grænser saa mange Stater, og som, hvad der ogsaa er gjort gældende af foregaaende Talere, har faaet større Betydning nu end tidligere. Jeg spørger: Kan vi være bekendt ved vor Evneløshed at forøge Sveriges Utryghed, forandre til dets Skade dets strategiske Stilling og beskære dets Frihed til at anvende sine egne Stridskræfter paa den Maade, som det ellers kunde?

Det er rigtigt, som det blev sagt i Fredags af den ærede Ordfører for Venstre, at vor Forsvarsordning skal understøtte og understrege Landets Udenrigspolitik. Nu er det blevet hævdet, navnlig i Fredags, men det har ogsaa været fremme i Dag, at Forsvarsordningen af 1909 var meget mangelfuld. Ja, det var den, og det er jo det meste Menneskeværk, men den Gang sled og stred de Radikale imod, at den blev saa god, som den dog blev. Men de bødede jo derpaa, da Krigen kom; da ikke alene brugte de denne Ordning, men da de saa Manglerne ved den, gjorde de under Ledelse af den daværende Forsvarsminister alt muligt for at styrke den. Det ærede 8de tingvalgte Medlem (Birke) har været inde derpaa og nævnt flere Eksempler. Jeg minder yderligere om, hvorledes i udstrakt Grad Skovstrækninger i Nærheden af Hovedstaden blev ryddet, og Skyttegrave og Pigtraadshegn blev anlagt langt ud i Terrænet; hvorledes den daværende Forsvarsminister gav Ordre til Anlæggelse af de 3 Forter paa Eremitagesletten og dermed udfyldte „Hullet i Nordfronten“; hvorledes han lod bygge den ene Undervandsbaad efter den anden, eller rettere flere paa een Gang; hvorledes han stillede Forslag om og gennemførte Tune-Stillingen fra Køge Bugt til Roskilde Fjord, at han sendte to Officerer til Amerika for om muligt derovre at faa indkøbt mere Ammunition, og at han Gang paa Gang indskærpede Flaaden, at om nødvendigt maatte den med Magt modsætte sig Neutralitetskrænkelser — det er noget andet end at konstaterer dem. „Forsvar til det yderste i Tilfælde af Angreb“ — saaledes var Ordren.

Fra Rigsdagens Side har man jo an-

modet om, at vore Gesandter i Udlandet maatte faa Lejlighed til at udtale sig om det Indtryk, man i Udlandets ledende politiske Kredse har faaet af det danske Nedrustningsforslag. Dette er ogsaa sket, men der er jo tillige sket det, at Danmarks Folkerepræsentation ikke maa blive bekendt med Svarene. Det er hemmelige Dokumenter — hemmelige Dokumenter spiller jo en stor Rolle i denne Tid. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa; det er maaske i og for sig ogsaa underordnet at blive bekendt med saadanne Udtalelser, thi Udlandets ledende Statsmænd kan man jo ikke give Mundkurv paa — de udtaler sig —, og Udlandets Presse kan man heller ikke kneble. Og disse Udtalelser veksler mellem Advarsler, Trusler, Haan, Foragt, blot fordi der er fremsat et Forslag om en saadan Afrustning. Kun det franske „Idée Anarchiste“ danner i saa Henseende en Undtagelse. Men f. Eks. Bladet „La Liberté“ siger noget lignende som Gustave Hervé i „Victoire“: „Og for at finde Tilgivelse for skælvende at have modtaget af de Allieredes Haand det Slesvig, som Preussen havde røvet i 1864, taler dette stakkels Danmark, dette jammerlige Danmark, nu om at afvæbne. Hvis saa Tyskerne en skønne Dag kaster sig over disse tapre Danske for at annektere dem og gøre sig til Herre over Stræderne, som behersker Indgangen til Østersøen, saa skulde maaske vore Soldater lade sig dræbe for at forsvare disse Galninge, der har begyndt at ødelægge deres egne Vaaben, og som ikke vil kæmpe“. Naa, at der nu er større Fare end den, som her nævnes i den franske Presse, skal jeg komme til om lidt.

Det kan jo ikke nytte, at man vil forsvare et Afrustningsforslag med at udmale Krigens Rædsler. Krigens Rædsler kender vi alle, og dem frygter vi. Men de kan ikke besværges ved et lille udsat Lands Afrustning. Det kan heller ikke nytte, at man vil anstille en Sammenligning mellem et lille Lands Forsvarsapparat og en Stormagts Forsvarsapparat og saa argumentere ud fra det førstes Lidenhed. Den Betragtning er uimodsigelig rigtig, at falder Uvejret over os, er der ingen, der ved, hvorledes det vil gaa, for den Sags Skyld hverken store eller smaa. En Regn kan være saa stærk, at den bedste Paraply bliver regnet igennem, men er man ved Randen af Uvejret, ligger Forholdene helt anderledes. Og vi henviser saavel til Belgien som til Serbien, og hvem ved, maaske der igen er en Dr. Munch parat, som er villig til at træde til og udvikle vort Forsvar til at være den